

РЕШЕНИЕ

№ 4231

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3155** по описа за **2023** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началник ДНСК, с проц.представител юрк. Ц. против Решение № 1001/28.02.23г на СРС, НО, 130ти състав по нахд № 11957/22г, с което е отменено НП № С-41-ДНСК-166/22.08.22г на Началника на ДНСК, с което на „АЙ СОФ КОНТРОЛ“ ООД-С. с представляващ А.Г. е наложено адм.наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000лв на осн. чл. 237 ал.1 т.23 от ЗУТ.

В жалбата се сочи, че Решението е проц. и мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и потвърждаване на НП, претендират се разноски за двете инстанции, оспорва се като прекомерен адв.хonorар на ответника.Сочи се, че СРС се е произнесъл при неправилно установена фактическа обстановка, тъй като е интерпретирал невярно наличните данни и отчасти е използвал негодни док.средства/недопустимо използвал производствни док.средства-свид.показания, вместо първичните документи/. Нито фактическите установявания, нито правните изводи на СРС са пълни,верни и точни. Не са изяснени важни обстоятелства, обсъдени са само част от събраните доказателства, необосновано се дава приоритет на гласните доказателства.Оспорва се извода на СРС за неправилно индивидуализирана дата на нарушението и че е неprecизно тя да се дефинира чрез период от време. Нормата на чл.237 ал.1 т.23 от ЗУТ изисква резултат/настъпила авария/, като няма

изискване в какво да се изразява „допускането“. В случая лицето, упражняващо строителен надзор, в условията на продължавано нарушение, чрез бездействие относно задълженията си по чл.168 ал.1 т.1-5 от ЗУТ, е допуснало възникването на авария. Налице е виновно поведение на ЮЛ- поради неосъществен контрол и неконтролирани от него изкопни дейности. Невъзможно е фиксиране на конкретна дата на нарушението, а СРС се позовава на неотнормирани норми и ТР, прави недопустими аналогии и не зачита практиката на ВКС.Неправилен е изводът на СРС за допуснати от АНО съществени проц.нарушения, както и за наличието на идеална съвкупност.Смесват се от СРС съставите на т.18 и т.23 от ал.1 на чл.237 от ЗУТ, като се преразказват, вместо да се анализират доказателствата и фактите. ЮЛ не доказва кога е било уведомено за едностранното прекратяване на договора от страна на възложителя на строежа, което не е направено в писмена форма.В съд.заседание юрк.Ц. поддържа жалбата.

Ответникът „АЙ СОФ КОНТРОЛ“ ООД-С. с представляващ А.Г. се представлява от адв. Л., който в съд.заседание оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли за отхвърлянето ѝ, като сочи, че : СРС не е допуснал проц.нарушения при събирането и цененето на доказателствата, СРС правилно е преценил наличието на 2 отделни нарушения в дадената от АНО правна формулировка. В отговора по жалбата и в писмени бележки се сочи, че: чл.18 от ЗАНН изключва институтите на „продължавано престъпление“ и „множество престъпления“, като съгл. ЗАНН за всяко отделно нарушение се налага отделно наказание; правилни са изводите на СРС относно липсата на дата на нарушението в НП и допуснати от АНО съществени проц.нарушения; щом се твърди, че нарушението по т.23 е резултатно, то няма как да е продължавано, т.е. нарушението е извършено тогава, когато е настъпил резултата; в НП се сочи грешна нарушена правна норма; СРС правилно е ценил и анализирал доказателствата; правилно СРС е взел предвид , че ЮЛ е с прекратен договор.към датата на нарушението, т.е. към датата на настъпилия резултат-авария, не ЮЛ осъществява строителния надзор на обекта.

Прокурорът при СГП изразява становище за основателност на жалбата.

По силата на препращащата норма на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл.63 ал.1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348 ал.1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл.218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд и за явна несправедливост на наложеното наказание Съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания/твърдят се проц.нарушения/.

Съдът счита Решението на първоинстанционния съд за валидно и допустимо, както и

за проц. и мат.законосъобразно, по следните съображения:

Преди да се навлезе в спора дали в НП е дадена правилна правната квалификация на нарушението/и дали то е само едно/, както и дали правилно е определена датата на нарушението в НП, следва да се отговори на въпроса - кой изобщо може да е субект на нарушението по чл.237 ал.1 т.23 от ЗУТ и явява ли се наказаното ЮЛ такъв годен субект/т.е. дали с АУАН е повдигнато обвинение на правилното лице/. Касационният състав намира, че наказаното ЮЛ не е годен субект на нарушение по чл.237 ал.1 т.23 от ЗУТ, тъй като към датата на аварията/07.06.22г/- това дружество вече не е осъществявало строителния надзор на обекта. Видно е от текста на чл.237 ал.1 т.23 от ЗУТ, че субект на нарушението са строителя и лицето, упражняващо строителен надзор. Видно от изложението в АУАН и НП, според АНО наказаното ЮЛ е лицето, осъществяващо строителен надзор, а не строителя. В такъв случай наказаното ЮЛ следва да е лицето, осъществяващо строителен надзор. Въпросът е към кой момент наказанието следва да е такова лице, а отговорът е - най-малкото към датата на аварията/07.06.22г/. Тезата на АНО, че е достатъчно наказанието да е такова лице 4 месеца преди аварията, но не и към датата на аварията, не се споделя от Касационния състав. В случая наказаното ЮЛ има сключен Договор от 10.02.21г да осъществява строителен надзор на обекта, който Договор е прекратен едностранно от възложителя/а не от наказаното ЮЛ/- считано от 08.02.22г. Следователно, към датата на аварията - наказаното ЮЛ вече 4 месеца не е лицето, осъществяващо строителен надзор на обекта. Основният аргумент на СРС да отмени НП е именно този - към датата на аварията и 4 месеца преди това наказаното ЮЛ не е лицето, упражняващо строителния контрол на обекта. Дори да се приеме/а не се приема/ посоченото в НП, че нарушението е извършвано в периода 11.02.22г/когато е съставен Протокол обр.2/ - 08.06.22г/когато е установена от проверяващите аварията/, а не на конкретна дата, то и към 11.02.22г наказаното лице е било с прекратен договор.

Касаторът твърди, че едностранното прекратяване от страна на възложителя на облигационния договор за възлагане на строителен надзор влиза в сила едва от получаване на уведомлението за прекратяване от наказаното лице/изпълнител по договора/, като не било ясно кога то е получило уведомлението от възложителя. Следователно АНО не оспорва пред СРС прекратяването на договора, а само твърди неяснота относно датата на влизане в сила на прекратяването. АНО твърди, че щом наказаното ЮЛ е подписало Протокол обр.2 на 11.02.22г и е заверило заповедната книга на 14.02.22г, то явно към този момент не е знаело за прекратяването на договора и респ. прекратяването не е настъпило. Едновременно с това самият АНО сочи, че облигационният договор има силата на закон между страните по него, като ЗУТ изисква да е сключен в писмена форма. Тук е мястото да се укаже на касатора, че не наказанието доказва пред СРС, че не е годен субект на нарушението, а АНО доказва законосъобразността на НП/и в частност, че с АУАН е повдигнато обвинение на надлежния субект/. Напълно неясно остава и до момента - кой осъществява строителния надзор към датата на аварията и има ли изобщо такова лице /по сключен Договор с възложителя, действаш към 07.06.22г/. Още с възражението си срещу АУАН наказаното ЮЛ е възразило, че вече не упражнява строителен надзор, като този въпрос/кой го упражнява към 07.06.22г/- остава неизяснен както в хода на адм.нак.производство, така и пред СРС. Спец.закон ЗУТ предвижда писмена форма за сключване, промени и прекратяване на договора, като това е разписаната форма за валидност на договора. В случая писмената форма за прекратяване на договора чрез

едностранно волеизявление от възложителя е спазена, като ако АНО счита, че и към 07.06.22г/датата на аварията/- наказаното ЮЛ все още е обвързано от договора/прекратен на 08.06.22г/, е следвало да докаже това.

Следва да се отбележи и че няма как наказаното лице да действа виновно/както твърди касаторът/, доколкото наказаният е ЮЛ и отговорността му е обективна и респ. безвиновна.

Също така прави впечатление, че аварията е станала на 07.06.22г, докато АНО навсякъде сочи датата 08.06.22г/когато е установено от проверяващите нарушенията/. Само този факт е достатъчен/посочването на 08.06.22г вместо 07.06.22г като крайна дата на дефинирания период на нарушенията/, за да се приеме, че в АУАН и в НП датата на нарушенията е посочена погрешно/дори ако то е извършено в период от време, а не на конкретна дата/. Всъщност Касационният състав видя датата на нарушенията- 07.06.22г, не от АУАН или НП/там тя не се сочи нито веднъж, датата 07.06.22г се сочи само като дата на съставяне на Акт обр.10 за спиране на строителството/, а от съставен КП на 07.06.22г - за възникнала авария.

Касационният състав намира, че АУАН и НП са издадени при неизяснени факти, като отговорността за това е на АНО. Пред СРС именно АНО носи доказателствената тежест, но непълнотата в установяванията на АНО не може да се санира пред СРС в случая. Още от възражението срещу АУАН стои открит въпроса- кой осъществява строителен надзор към момента на аварията, в АУАН е повдигнато обвинение с посочване на датата 08.06.22г/датата на установяване на аварията от проверяващите, а не датата на самата авария/. Това е достатъчно СРС да отмени НП като проц.незаконосъобразно.

При този изход на спора/неоснователност на кас.жалба/, на ответника следва да се присъдят разноски, но той не претендира такива и няма доказателства за такива.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1001/28.02.23г на СРС, НО, 130ти състав по нахд № 11957/22г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

